

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: **W. B. O.**, nar. X., státní příslušnost T., naposledy pobytem ZZC Bělá – Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zast. Asociací pro právní otázky imigrace (ASIM o.s.), P.O.Box 16, Moravská 9, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, odbor cizinecké policie, Křižíkova 12, 180 00 Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.10.2013 č.j. KRPA-373262-13/ČJ-2013-000022, a návrhu na vydání předběžného opatření,

t a k t o :

- I. Věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 4 A 71/2013 a sp. zn. 4A 72/2013 se s p o j u j í ke společnému projednání pod sp. zn. 4 A 72/2013.
- II. Návrh na vydání předběžného opatření s e z a m í t á .
- III. Žaloba s e z a m í t á .
- IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal žalobou podanou prostřednictvím žalovaného dne 5.11.2013 zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského ředitelství Policie hl.m. Prahy ze dne 3.10.2013 č.j. KRPA-373262-13/ČJ-2013-000022, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle § 129 odst.

1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, (dále také zákon o pobytu cizinců), zajišťuje za účelem předání podle použitelného právního předpisu Evropských společenství (Nařízení Rady evropského společenství č. 343/2003 ze dne 18.2.2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států). Doba zajištění byla stanovena na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Tato žaloba byla Městskému soudu v Praze předložena žalovaným dne 12.11.2013 spolu s vyjádřením a správním spisem. Byla zapsána pod sp. zn. Městského soudu v Praze 4A 72/2013.

Dne 11.11.2013 byla Městskému soudu v Praze doručena žaloba proti shodnému rozhodnutí jako v žalobě ze dne 5.11.2013 se žádostí o vydání předběžného opatření, jímž by bylo žalovanému a Ministerstvu vnitra ČR zakázáno předat žalobce do Švýcarska. Tato žaloba byla u Městského soudu v Praze zapsána pod sp. zn. 4 A 71/2013.

Protože žaloby zapsané pod sp. zn. 4 A 71/2013 a 4 A 72/2013 směřují proti témuž rozhodnutí, rozhodl soud podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.), o jejich spojení ke společnému projednání pod sp. zn. 4 A 72/2013.

V žalobě, kterou žalobce podal v zákonné lhůtě prostřednictvím žalovaného, bylo namítáno porušení jak procesních ustanovení zákona o správním řízení §§ 2, 3 a 68 odst. 3, tak zákona o pobytu cizinců §§ 129, 123b a 123c, dále pak článku 15 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES (dále návratová směrnice), a článku 5 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále Úmluva).

Žalobce namítal, že k zajištění cizince zákon o pobytu cizinců stanoví více kumulativních podmínek, jejichž splnění musí správní orgán v souladu se správním řádem doložit při vydání rozhodnutí. Žalobce namítal, že jeho zajištění není přiměřené a správní orgán nedostatečně posoudil využití mírnějších prostředků než je zajištění, např. použití opatření za účelem vycestování upravených v § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, t.j. zdržování se na adrese pobytu nebo složení finanční záruky. Žalobce v této souvislosti odkázal i na judikaturu Nejvyšší správního soudu (dále NSS), např. rozsudek č.j. 7As 107/2012-40 ze dne 18.10.2012, v němž NSS dovodil, že policie je povinna zkoumat, jestli je možno využít mírnějších opatření než zajištění při zajištění cizince za účelem předání podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Žalobce žalovanému vytkl nedostatečné odůvodnění nevyužití zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, a tak porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce dále namítl, že nebylo zohledněno, že se nachází v ČR se svou manželkou A. Ch., nar. x, státní příslušnost T. Žalobce uvedl, že momentálně nemá k dispozici oddací list, doložil proto čestné prohlášení. Uvedl, že byl zajištěn spolu s manželkou, která byla zajištěna za účelem správního vyhoštění. Žalobce doložil vlastní čestné prohlášení i prohlášení jeho manželky o uzavření manželství. Žalobce vytkl žalovanému, že nebylo přihlédnuto při jeho zajištění k jeho rodinnému životu. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost.

Žalobce v žalobě, kterou podal u Městského soudu v Praze dne 11.11.2013, tedy po uplynutí lhůty pro podání žaloby, ještě rozšířil své tvrzení o to, že byl porušen článek 15 odst. 1 a 2 Dublinského nařízení, neboť z uvedeného ustanovení vyplývá, že členský stát, v tomto případě ČR, nemůže až na výjimečné situace v rámci dublinského řízení rozdělit rodinné příslušníky či jiné závislé příbuzné, pokud jedna z osob je závislá na pomoci druhé osoby

mimo jiné z důvodu těhotenství. Odkázal v této souvislosti na stanovisko soudního dvora EU. Žalobce znovu uvedl, že v ČR pobýval se svou družkou A. Ch. Uvedl, že s partnerkou momentálně čeká dítě. Jeho partnerka po svém zajištění podala v ČR žádost o mezinárodní ochranu, přičemž o této žádosti dosud nebylo s konečnou platností rozhodnuto. K posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobcovy družky je příslušná ČR, což dokazuje i fakt, že na rozdíl od žalobce nebyla jeho družka zajištěna za účelem předání podle Dublinského nařízení, ale za účelem správního vyhoštění. Žalobce vytkl napadenému rozhodnutí i tu skutečnost, že v něm není o A. Ch. ani zmínka, a to přesto, že uvedená v řízení o svém zajištění se jako družka žalobce výslovně označila. Z tohoto důvodů rovněž považuje žalobce rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Žalobce zároveň s podáním žaloby dne 11.11.2013 požádal o vydání předběžného opatření, jímž by bylo zakázáno žalobce předat do Švýcarska. Toto předání bylo naplánováno na 12.11.2013.

Žalovaný předložil Městskému soudu v Praze žalobu podanou žalobcem v zákonné lhůtě dne 5.11.2013 u žalovaného se svým vyjádřením dne 12.11.2013. V podaném vyjádření žalovaný setrval na stanovisku, které bylo zaujato v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce žalobce, že se dostatečně nevypořádal s otázkou rodinných a soukromých vazeb, uvedl, že při rozhodování vycházel pouze z takového podkladového materiálu, který je dostatečný a účinný pro učinění závěru, zda jsou naplněny podmínky zajištění. Uvedl, že je povinností správního orgánu posuzovat otázku, zda je u konkrétního případu potenciálně možná realizace správního vyhoštění, avšak na druhé straně smyslem řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání není provádět rozsáhlé dokazování, zda má nebo nemá cizinec vybudované rodinné či soukromé vazby. Žalobcovu tvrzení v žalobě, že se nachází na území ČR se svou manželkou A. Ch., státní příslušnost T., se rozchází s žalobcovou výpovědí v rámci protokolu o podání vysvětlení ze dne 3.10.2013, kde uvedl, že je svobodný a bezdětný. Následné prohlášení se žalovanému proto jeví jako účelové. Rovněž tak možnost využití mírnějších prostředků za účelem předání cizince než zajištění dle žalovaného byla náležitě posouzena, neboť cizinec vstoupil na území bezpečné země, aniž by disponoval finančními prostředky nebo adresou, kde by se mohl zdržovat, a proto aplikace mírnějších prostředků nebyla za této situace namístě. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas oba účastníci.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 2.10.2013 kontrolován hlídkou Policie ČR v Praze 1 – Nové Město, Václavské nám. 57. Protože nepředložil cestovní doklad totožnosti ani neposkytl potřebnou součinnost, byl dne 3.10.2013 zajištěn, neboť byla důvodná obava, že na území ČR pobývá bez oprávnění. Z dostupných evidencí policie zjistila, že žalobce není držitelem platného víza nebo oprávnění k pobytu. Bylo proto zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců.

Při podání vysvětlení dne 3.10.2013 do protokolu žalobce uvedl, že na území ČR přicestoval 23.9.2013 na základě oprávnění k pobytu z Itálie. Z provedené lustrace bylo

zjištěno, že žalobce v únoru 2012 žádal o mezinárodní ochranu ve Švýcarsku. Toto řízení bylo pravomocně ukončeno, azyl nebyl cizinci udělen. V červnu 2013 žalobce požádal o mezinárodní ochranu v SRN, kdy mu rovněž azyl udělen nebyl. Správní orgán vyšel z těchto zjištění a učinil závěr, že jsou naplněny podmínky předat žalobce na území Švýcarska nebo území členského státu EU, neboť bylo prokázáno, že na území Švýcarska a SRN byl evidován jako osoba, s níž bylo vedeno řízení o mezinárodní ochraně, a tudíž byly naplněny podmínky vzetí zpět vyplývající z článku 16 odst. 1 písm. e) Nařízení Rady evropského společenství č. 343/2003 z 18.2.2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států, neboť to stanoví, že členský stát příslušný k posouzení žádosti o azyl podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v článku 20 státního příslušníka třetí země, jehož žádost zamítl a který bez povolení přebývá na území jiného členského státu.

V případě žalobce bylo proto přistoupeno k jeho zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť v jeho případě je naplněno kritérium dle článku 13 nařízení Rady ES č. 343/2003 z 18.2.2003, které stanoví, že odpovědný stát za posouzení žádosti o azyl je ten členský stát, v němž cizinec prvně požádal o mezinárodní ochranu, tedy v tomto případě Švýcarsko.

Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal i s posouzením otázky, zda v případě žalobce by bylo možno použít mírnější opatření, tj. zvláštní opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že k neuložení zvláštních opatření přistoupil zejména z důvodu nebezpečí cizincova nerespektování právních předpisů ČR a z důvodu nebezpečí porušování právních předpisů. Tento závěr byl podložen skutečností, že cizinec vystupuje pod identitou W. B. O., tvrdí, že na území Itálie má povolený pobyt. Italská strana sdělila, že o něm nejsou v Itálii žádné záznamy. Ze zprávy Interpolu Dánska bylo zjištěno, že žalobce je zde veden pod identitou I. A. A., nar. X. Cizinec byl dne 9.10.2012 v Dánsku odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 60 dnů za prodej drog a byl mu zakázán vstup do země do 30.11.2018. Cizinec byl z Dánska vyhoštěn do Švýcarska. Z toho dovodil správní orgán, že je dána domněnka, že cizinec na území ČR nebude respektovat orgány Policie ČR. Žalovaný také uvedl, že neshledal žádné překážky, které by znemožňovaly zajištění cizince.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce do protokolu o podání vysvětlení ze dne 3.10.2013 uvedl mimo jiné, že v Itálii bydlí ve městě M. a neví, kde se v současné době nachází jeho občanský průkaz Itálie. Nepamatuje si adresu, na které v ČR pobýval. Rovněž uvedl, že je svobodný a bezdětný. Na území ČR se nenachází osoba, vůči níž má vyživovací povinnost nebo ji má v péči. Uvedl rovněž, že nemá žádnou překážku ani důvod, proč by nemohl z území ČR vycestovat.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem EU přede dnem 13.1.2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

V případě žalobce bylo nepochybně prokázáno, že na území ČR pobývá bez povolení, tedy neoprávněně. Žalobce nedoložil svou totožnost žádným dokladem. Lustrací pak byla zjištěna jeho totožnost, pod níž vystupuje, a dále i další druhá totožnost, pod kterou pobýval v Dánsku. Žalobce sám uvedl, že si nepamatuje adresu, na níž na území ČR pobýval.

Žalobce vytkl žalovanému, že nedostatečně vyhodnotil případné použití zvláštních opatření za účelem vycestování stanovených v § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců.

Soud nepovažuje tuto námitku za důvodnou právě s ohledem na skutečnosti zjištěné k osobě žalobce. Žalobce byl kontrolován na území ČR a nebyl schopen doložit svou totožnost. Jak je zřejmé, ani s policií nespolupracoval, takže až provedenou lustrací v evidencích policie byla jeho totožnost zjištěna. Při zjištění jeho totožnosti pak bylo zároveň zjištěno i to, že na území Dánska byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za prodej drog a vystupoval v Dánsku pod jinou identitou, než pod jakou vystupuje v současné době. Soud neshledal v postupu žalovaného, který rozhodl o žalobcově zajištění za účelem žalobcova předání do Švýcarska, pochybení. Toto rozhodnutí nevybočuje z mezí správního uvážení, kdy správní orgán vyhodnotil skutečnosti, které po žalobcově kontrole zjistil. Je nepochybné, že z prokázaného žalobcova jednání lze dovodit, že mírnější opatření by nebyla účinná a uložení zvláštních opatření by byla nedostačující. Žalovaný v odůvodnění uvedl důvod svého výroku, podklad pro jeho vydání i úvahy, kterými se řídil při hodnocení a výkladu právních předpisů.

Soud nepřisvědčil ani žalobcově námitce, již vytkl žalovanému, že se nezabýval otázkou jeho rodinného života, kdy se žalobce nachází na území ČR s manželkou A. Ch., nar. X, státní příslušnost T.

Soud vyšel z obsahu správního spisu, z něhož je zřejmé, že žalobce při podání vysvětlení po zadržení Policií ČR uvedl, že je svobodný, bezdětný. Nezmínil se ani o tom, že by snad v tuto dobu měl v ČR osobu, o níž by měl pečovat. Za této situace se nyní v žalobě uvedená skutečnost, že je v ČR se svou manželkou A. Ch., která byla rovněž zajištěna, jeví jako účelové tvrzení. Žalobce tuto skutečnost při podání vysvětlení nezmínil a zmínil se o ní až v žalobě. Jednak se soudu toto jeví jako účelové tvrzení a jednak je třeba zmínit, že se žalovaný nemohl touto skutečností zabývat, neboť ji žalobce před vydáním rozhodnutí neuváděl. Nelze proto žalovanému vytknout, že při rozhodování o žalobcově zajištění ji nehodnotil. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel ze skutečností, které byly zjištěny a v odůvodnění konstatoval na základě toho, že neshledal žádné překážky, které by znemožňovaly zajištění žalobce.

Žalovaný správní orgán postupoval v souladu se zákonem a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami. Postupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Soud nezjistil, že by žalovaný porušil ustanovení § 2, 3 a 68 odst. 3 správního řádu, jak bylo shora odůvodněno.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Podle ust. § 38 odst. 1 byl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímne upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet.

Ze stejných důvodů může soud uložit takovou povinnost i třetí osobě, lze-li to po ní spravedlivě žádat.

Soud návrh na vydání předběžného opatření zamítl, neboť poté, co se seznámil s obsahem správního spisu, dospěl k závěru, že v tomto případě žalobci vyhoštěním nebude způsobena vážná újma. V případě žalobce bylo postupováno v souladu s Nařízením Rady ES č. 343/2003 z 18.2.2003, kdy byla stanovena doba žalobcova zajištění s ohledem na skutečnost, že o žalobcově přijetí bude rozhodovat dožádaný členský stát EU, v tomto případě orgány Švýcarska. V žalobcově případě byly naplněny podmínky zpětvzetí dle článku 16 odst. 1 písm. e) Nařízení. Nelze tedy hovořit v případě žalobcova zajištění a předání do Švýcarska o hrozbě vážnou újmou.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřipustná.

Kasační stížnost proti výroku I. a II. není přípustná podle § 104 odst. 3 písm. b) a c) s.ř.s.

V Praze dne 20. listopadu 2013

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová